

Мария забрави съвсемъ коня си. Обърна се. Изгледа предания си валетъ. И чудна мисль блесна въ главата ѝ. Защо не? Сега Борилъ не би посмѣлъ да прави голѣма крамола. Нито пъкъ би имало вече смисль. Тя веднага реши.

— Забравила съмъ си кисията съ паритѣ. А на връщане искамъ да се отбия въ тъкачницата на майсторъ Иорданъ — се обърна тя къмъ челникъ Матей. — Ще пратя Ожие да я поиска отъ Дафина. Нали може? Ще ни настигне къмъ Голѣмия камъкъ.

Челникътъ се позамисли. Но той знаеше вече за свободата, съ която се ползуваха латинскитѣ пленници.

— Може.

Мария повика валета при себе си. Пошълна му нѣколко слова.

Не можаха да размѣнятъ нито дума повече. Само въ единъ погледъ, късь и многоречивъ, си казаха всичко: сбогомъ, благодарностъ, преданностъ, братска обичъ.

Трѣбваше да се използва дълго чакания мигъ. Защото никой не знаеше какво ще бѣде утрешното разположение на Борила. Можеше отново да ги осамоти въ некристѣлната крепостъ.

Валетътъ обърна коня си назадъ, бодна го силно, иое друма обратно къмъ Търновъ. Нѣколко пѣти той се обръща да следи съ очи тънката осанка на своята покровителка. Щомъ дружината се загуби отъ очитѣ му, той препусна надлъжъ край градскитѣ стени, по посока на Хема. До вечерята той трѣбваше да премине планината. Ако не го уловятъ — разбира се. Момъкътъ се прекръсти, пошълна се побледнѣли устни едно „Отче нашъ“. И полетѣ къмъ югъ, дирейки знаци и опѣтване по слънцето и Хемскитѣ върхове — право по посока къмъ Верея. Тамъ бѣ най-близката граница съ латинитѣ.

Мария продължи пѣтя си по канаристия друмъ. Грижата по Ожие понамали яда ѝ. Изненадата, която бѣгството на пленника можеше да причини на Борила, щѣше да я възнагради заради изживѣното преди малко разочарование. Тя даде знакъ на блюстителитѣ да останатъ край